

C/2024/6400

4.11.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2024 r. w sprawie T-318/22, Passalacqua/Komisja, wniesione w dniu 27 kwietnia 2024 r. przez Roberta Passalacquę

(Sprawa C-309/24 P)

(C/2024/6400)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Roberto Passalacqua (przedstawiciel: M. Zennaro, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału, aby ten po stwierdzeniu dopuszczalności odwołania, uchylił zaskarżony wyrok w całości lub w części albo w każdym razie zmienił zaskarżony wyrok i w konsekwencji orzekł co do istoty (lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd celem zmiany wyroku) w taki sposób, aby:

- stwierdzono nieważność decyzji Komisji o nieawansowaniu wnoszącego odwołanie do grupy zaszerogowania AD 11 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2021 r.;
- stwierdzono nieważność decyzji Komisji z dnia 1 kwietnia 2022 r. oddalającej zażalenie nr R/620/21 złożone przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej;
- naprawiono szkodę spowodowaną działaniami niezgodnymi z prawem;
- obciążono stronę pozwaną kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi ogólnie, że nie jest w stanie poznać przyczyny, dla której nie został awansowany, mimo, że był jedynym inżynierem jądrowym odpowiedzialnym za sprawy naukowe z największą liczbą projektów jądrowych na koncie, posiadającym kompetencje, co do których sama Komisja potwierdza, że plasują się na poziomie równym lub wyższym niż próbka przyjęta jako odniesienie do celów awansu.

Nie da się znaleźć nawet jednego powodu czy elementu oceny porównawczej, który mógłby uzasadniać wykluczenie wnoszącego odwołanie z listy osób awansowanych (i to bez wchodzenia w istotę uzasadnienia dyskrecjonalnego instytucji, którego nie przedstawiono).

Brak jest dowodu przeprowadzenia konkretnej analizy porównawczej, która jest przesłanką zgodności decyzji z prawem.

W wyroku tym nie wyjaśniono zresztą, dlaczego wykluczenie wnoszącego odwołanie z awansu uznano za zgodne z prawem ani w jaki sposób dokonano porównania z innymi kandydatami, ani na czym opiera się ważne ustalenie warunku awansu lub jego braku w odniesieniu do wnoszącego odwołanie.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi w szczególności dziesięć zarzutów.

W zarzucie pierwszym, dotyczącym braku weryfikacji przeprowadzenia badania porównawczego, podnosi on brak konkretnych elementów oceny i porównania dotyczących jego indywidualnej sytuacji.

W zarzucie drugim, dotyczącym nieskutecznego porównania kandydatów, podnosi on brak obiektywnych kryteriów wykluczenia z porównania na podstawie głównych cech kandydatów.

W zarzucie trzecim, dotyczącym błędu logicznego w ocenie kryterium stażu pracy, podkreśla on przeinaczenie lub sprzeczność okoliczności faktycznych dotyczących oceny stażu pracy kandydatów, w szczególności w odniesieniu do innej próbki przyjętej jako punkt odniesienia.

W zarzucie czwartym, dotyczącym błędu logicznego w ocenie funkcji kierowniczych, wnoszący odwołanie wskazuje, że posiadał również cechę „pomocniczą”, którą Komisja uznała za dominującą dla celów decyzji w odniesieniu do tylko trzech urzędników objętych próbką.

W zarzucie piątym, dotyczącym braku oceny dominującego kryterium interesu służby, zaskarżona decyzja nie stwierdza istnienia kryterium interesu służby.

W zarzucie szóstym, dotyczącym błędnego uwzględnienia poszanowania art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, podnosi on, że kopia/wyciąg sprawozdań z oceny nie spełniają wymogu analizy porównawczej.

W zarzucie siódmym, dotyczącym błędnej oceny reprezentatywności próbki, zauważa on, że nie jest możliwe poznanie kryterium doboru próbki trzech anonimowych kandydatów, które zresztą Komisja zastępuje, odnosząc się do 18 innych kandydatów jedynie w zakresie jednego elementu porównawczego.

W zarzucie ósmym, dotyczącym błędnego odwrócenia ciężaru dowodu, zresztą odnoszącego się do faktu negatywnego, Sąd zarzuca wnoszącemu odwołanie, że nie wykazał on braku prawidłowego przebiegu działań, które Komisja zakwalifikowała jako „poufne”.

W zarzucie dziewiątym, dotyczącym braku uzasadnienia i nadużycia władzy, Sąd odmówił przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego z uwagi na brak dowodów potwierdzających twierdzenia wnoszącego odwołanie, podczas gdy poważne, spójne i zbieżne poszlaki były poparte dowodami.

W zarzucie dziesiątym, dotyczącym braku zajęcia stanowiska w przedmiocie żądania odszkodowawczego, podnosi on nieważność aktów Komisji, co skutkuje prawem do naprawienia szkody, jaką wnoszący odwołanie miał ponieść ze względu na niepodwyższenie wynagrodzenia, na uprawnienia emerytalne i na doznaną krzywdę oraz na naruszenie jego dobrego imienia.
